

vil altsaa ikke give det rette Svar paa dette Spørgsmaal. Dertil vil en Folkeafstemning være langt at foretrække.

Men dermed vil jeg ikke have sagt, at Spørgsmaalet: Valg eller ikke Valg af den Grund bør udskydes eller rettere sagt henlægges, thi jeg forstaaer meget godt, at det fra deres Side, som ønsker Valg, er om at gøre at komme den nu siddende Regering til Livs. Det er ogsaa et meget hæderligt Formaal, og jeg skal for mit Vedkommende heller ikke begræde, hvis denne Regering ikke længere ønsker at bære Magtens Byrder. Men det forekommer mig, at dette Spørgsmaal: Valg eller ikke Valg, bør tages op til en isoleret Drøftelse. Det bør ikke inddrages i Drøftelsen af denne for Landet virkelig vigtige Sag. Det bør ikke forplumres ved at blandes sammen med denne Sag. Og et Valg kan fremskaffes til enhver Tid af et hvilket som helst Parti, idet Regeringen jo har erklæret, at naar et Parti her i Salen forlanger Valg, saa faar vi Valg. Derfor forekommer det mig, at det vilde være det rigtigste og værdigste af Rigsdagen at lade Spørgsmaalet om Vestindien gaa ud af Valgagitationen og lade det afgøre for sig selv. Selvfølgelig vil der ogsaa blive agiteret angaaende det Spørgsmaal, men da ogsaa kun om det Spørgsmaal, og det er en væsentlig Forskel. Man kan saa optage Spørgsmaalet om Valg eller ikke Valg til en isoleret Drøftelse derefter. Jeg skal for mit Vedkommende sige, at naar jeg har været med til i Marts Maaned sammen med mit Parti at udtale overfor den nuværende Regering, at vi maatte anse Valget for skadeligt udadtil, saa er det noget vanskeligt for mig at se de Grunde, som skulde bevirke, at man nu maatte bortse fra de skadelige Virkninger udadtil, som man den Gang ansaa for at være forbundne med Afholdelsen af et Valg. Men jeg vil indrømme, at herom kan der disputeres, og der kan naturligvis fremføres almindelige Grunde til at sætte sig i en saadan Grad imod Regeringens Politik, at det kan blive forsvarligt at løbe den Risiko at tage Valget. Men jeg for mit Vedkommende vil altsaa mene, at de to Sager ikke bør sammenkædes.

Nu vilde det maaske være ganske naturligt, om jeg efter disse Udtalelser vilde erklære, at jeg rent ud vilde stemme for Regeringens Forslag. Jeg mener imidlertid, at det er mest overensstemmende med den Mening og Anskuelse, jeg har om denne Sag, naar jeg indskrænker mig til efter at have fremsat disse Anskuelser

at svare: Stemmer ikke, idet jeg ikke ønsker at opfattes saaledes, at jeg i et og alt finder, at den Maade, hvorpaa Regeringen har fremlagt denne Sag, er, som den burde være, og saaledes vilde en Stemmeafgivning fra min Side til Fordel for Salget let blive opfattet. Jeg foretrækker derfor efter at have fremsat disse Udtalelser, naar Spørgsmaalet foreligger til Afstemning, at sige: Stemmer ikke.

Finansministeren (Brandes): Det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (J. C. Christensen) og det ærede Medlem fra Frederiksberg (Ellinger) berørte det Forhold, at det var Regeringens Medlemmer, der havde foranlediget, i Korthed sagt, at de internationale Betæneligheder blev draget frem under denne Debat, at det, man kan kalde Faremomentet, var blevet draget frem. Især var det ærede Medlem fra Frederiksberg, — som jeg for Resten synes burde stemme Tonen noget ned efter at han nu har hørt sin Partifælles Udtalelser, — stærkt inde paa, at det kun var Regeringens Medlemmers og ganske særligt min Skyld, naar man havde faaet dette Spørgsmaal draget frem i Forgrunden.

Jeg skal derom udtale, skønt det jo for Resten er sagt adskillige Gange og ogsaa er sagt af min Kollega Udenrigsministeren, at Aarsagen til, at det blev fornødent for Regeringen at drage dette Moment frem, var den, at de Ordførere, som havde talt fra det konservative Folkepartis og fra Partiet Venstres Side, ganske undlod at tage Hensyn dertil, og ingen, som har overværet det fortrolige Møde, har kunnet være i Tvivl om, at internationale Hensyn var gældende for Regeringen. Naar saa dette ganske udelodes af de Herrers Overvejelser, var det nødvendigt for min Kollega straks at pege derpaa som Motiv for, at denne Overenskomst var blevet afsluttet, og ligeledes for mig. Og er der da ikke nogen Grund udenfor, hvad der er blevet sagt, til at forstaa dette? Ligger en saadan ikke allerede deri, at de Forenede Stater efter et Afslag i 1913, nu under Verdenskrigen, hvor ogsaa for en fremmed Stats Regering Vanskelighederne ved Afslutningen af en saadan Overenskomst maatte være klare, to Aar efter vender tilbage til Spørgsmaalet og, som jeg sagde, over et venskabeligt Tryk paa den danske Regering for at faa de afviste Forhandlinger optaget paa ny? Vil der ikke ogsaa i den meget høje Erstatningssum, som der nu er Tale om — man har ikke været videre inde paa denne Side af Sagen, men det er